

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

חשפטים

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כו

(תרגום הפשוט)

יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים ואחת לבריאה
ה'י' תהא 'שנת פלאות אראנו

משפטים

א. גר – „במילה וטבילה וקרבן“

בהלכות העוסקות בגירות, בספר „היד החזקה“¹ כותב הרמב"ם: „בשלושה דברים נכנסו ישראל לברית, במילה וטבילה וקרבן.² מילה היתה... וטבילה היתה... וקרבן – שנאמר:³ וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות, על ידי כל ישראל הקריבום, וכן לדורות כשירצה העכו"ם⁴ להיכנס לברית.. צריך מילה וטבילה והרצאת קרבן.. שנאמר:⁵ ככם כגר, מה אתם במילה וטבילה והרצאת קרבן, אף הגר לדורות במילה וטבילה והרצאת קרבן.“

לאחר מכן, לאחר שמבאר הרמב"ם „מהו קרבן הגר“, הוא כותב בהלכה אחרת:⁶ „ובזמן הזה שאין שם קרבן צריך מילה וטבילה. וכשיבנה בית המקדש יביא קרבן. מניסוח זה מובן בפשטות, שבזמן הזה די במילה וטבילה כדי להיות גר גמור, אלא שחלה עליו חובה, שכאשר יבנה בית המקדש, הוא יהא חייב להביא קרבן.“

לגבי המשמעות והטעם לדין זה,

שבזמן הזה נעשים לגר (גמור) רק על ידי מילה וטבילה, למרות שבזמן שבית המקדש

קיים הכניסה לברית היא על ידי שלושה דברים,⁸ „גר שמל וטבל ועדיין לא הביא קרבנו.. קרבנו עכבו להיות גר גמור.. ככל כשרי ישראל.. אינו אוכל בקדשים,⁹ שעדיין לא נעשה ככשרי ישראל“¹⁰ –

כותב הגאון הרגוצ'ובי¹¹: „דרך לקדשים לא מיקרי עדיין ישראל גמור, אבל לשאר דברים הוה כישראל לכל דבר, ואם כן בזמן הזה לא מחסר כלל בשביל הקרבן.“

(8 במס' כריתות שם: „אלא מעתה האידיא דליכא קרבן לא נקבל גרים אמר רבא“ וכי יגור אתכם גר.. לדורותיכם גו“ (שלה שם). ובנמוקי יוסף יבמות מז, א ד"ה ת"ד מכאן (ועד"ז בריטב"א יבמות שם – מז, סע"ב) „אבל בזמן הזה אינה מעכבת דהא לדורותיכם כתיב וידוע ה' הקב"ה שאין לנו לדורות הרצאת דמים“. והיינו, שהלימוד מ„לדורותיכם“ הוא – ש„בזמן הזה אינה מעכבת“, משא"כ בזמן הבית – כל השלשה דברים הם לעיטובא, וע"י מילה וטבילה לא נעשה גר כלל*. אבל ברמב"ם הל' מחוסרי כפרה (נסמן בהערה 10) – לפי הצפ"ע (ככפנים) – שגם בזמן הבית, הקרבן מעכבו „להיות גר גמור כו“ רק בנוגע לאכול בקדשים, אבל „לשאר דברים הוה כישראל לכל דבר“ (וראה לקמן הערה 40).

ולעיר ממש' גרים שם: „גרים נכנסין למילה ולטבילה ולקרבן, ב' מעכבין ואחד אינו מעכב“, דמפשטות הלשון משמע** שגם בזמן הבית כשישנם כל הג' דברים, אחד אינו מעכב (והקרבן הוא רק לגבי אכילת קדשים. – ולהעיר ממילת הבן לגבי קרבן הפסח ואכילתו – הובא לקמן).

(9 להעיר ממ"ש הרמב"ם בפיה"מ (כריתות רפ"ב) ש„הותר לאכול בקדשים והקרבן מצוה בעלמא“, אבל בספר היד – חזר בו וס"ל „אינו אוכל בקדשים“ עד שיביא קרבנו (וראה תוס' רעק"א למשניות כריתות שם). וידוע הכלל (יד מלאכי כללי הרמב"ם ס"א. וש"נ. וראה לקו"ש ח"ט ע' 172 הערה 12) שהלכה כספר היד לגבי פיה"מ. – ולהעיר שזמן שאין להגדיל המחלוקת בין היד ופיה"מ. – וראה לקמן בפנים סוס"ד וסוס"ה.

(10 רמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"א ה"ב.

(11 צפ"ע על הרמב"ם הל' איסורי ביאה שם ה"ד (סט), א.)

(1 הל' איסורי ביאה פ"ג ה"א"ד – מכריתות ט, א (פרש"י פרשתנו כד, ו). וראה הערה הבאה.

(2 בכריתות שם ליתא הלשון „בשלשה דברים“. וכן ליתא בפרש"י פרשתנו שם. אבל ע"ד לשון הרמב"ם הוא בספרי שלה טו, יד (שהובא בפיה"מ להרמב"ם הקדמה לסדר קדשים) „מה ישראל שלא באו בברית אלא בשלשה דברים כו“. ובמכילתא דרשב"י בא יב, מה: מה אורח אין נכנס לברית אלא בשלשה דברים. ועד"ז במס' גרים פ"ב ה"ה. ושם: בג' מצות.

(3 בכריתות שם „והרצאת דם“, „הרצאת דמים“ (ובפרש"י פרשתנו שם „הזאת דמים“. וראה פרש"י פרשתנו שם, ח). ובספרי ובמכילתא דרשב"י שם: בהרצאת (בהרצאת) קרבן. וכ"ה בהמשך לשון הרמב"ם (הנעתק בפנים). וראה לקמן הערה 24.

(4 פרשתנו שם, ה.

(5 שינוי ע"י הצענזור – וכן בכ"מ ביד וכיו"ב – כמפורסם. וראה בשינויי נוסחאות להיד וכו'.

(6 שלה טו, ט.

(7 ה"ה.

(* וראה רע"ב כריתות רפ"ב. שסמ"ק שם ז. ב (בחי שבטוף המס') ד"ה גר.

** ולה"נוסחא חדשה" במס' גרים שם – מחלוקת בדבר.

ב. כל הגרים בזמן הזה – כמו בני נח?

יש להבין:

דבר שאינו מדויק לפי תורת אמת, אך ורק כדי לעודד את רבי עובדיה הגר!

ולהעיר, שבהמשך לתשובה הנ"ל לרבי עובדיה, כותב שם הרמב"ם: „וכל מה שאמרנו לך בענין הברכות שלא תשנה כבר ראייה לזה .. כמו שנתפרש בירושלמי (ביכורים 15) .. תני בשם רבי יהודה, גר עצמו מביא (ביכורים) וקורא (את נוסח הוידוי) .. מאי טעמא, כי¹⁶ אב המון גויים נתתיך .. אב לכל הבריות .. הנה נתברר לך...“.

וכך הוא פוסק להלכה בספר היד החזקה¹⁷: „הגר מביא וקורא, שנאמר לאברהם אב המון גויים נתתיך, הרי הוא אב כל העולם כולו שנכנסין תחת כנפי שכינה...“.

כלומר, הרמב"ם מביא לרבי עובדיה הוכחה לגבי התנהגותו בזמן הזה, מגר בזמן הבית.

מדברי הרוג'ז'ובי, ש„בזמן הזה לא מחסר כלל“, למרות שלגבי קדשים „לא מיקרי עדיין ישראל גמור“ – מוכח, לכאורה, שהכוונה היא לקדושת ישראל בקשר לדינים הנוהגים בזמן הזה – שאצל גר בזמן הזה, המתגיר על ידי מילה וטבילה בלבד, אין חסר דבר בקדושת ישראל.

ולכאורה: אמנם, אכילת קדשים אינה קיימת בזמן הזה, אך כיון שהטעם לכך שגר ללא קרבן בזמן הבית אסור באכילת קדשים הוא, כלשון הרוג'ז'ובי¹¹, משום ש„לקדשים לא מיקרי עדיין ישראל גמור .. אין עליו דין ישראל“, ויותר מכך, כפי שהוא כותב במקום אחר¹²: „והוי כמו בן נח לקדשים“¹³ –

הרי תמוה: כיצד ייתכן לומר, שכל אלו שהתגירו מאז חורבן בית המקדש, וביניהם כמה וכמה גדולי ישראל, לא נחשבו כישאל גמור לגבי ענינים מסויימים, כאכילת קדשים, ויותר מכך, הם היו לאכילת קדשים „כמו בני נח“?

זאת, ויותר מכך: ידועה תשובתו¹⁴ של הרמב"ם לרבי עובדיה הגר, אשר בה כותב הרמב"ם, שמעלתו של רבי עובדיה גדולה ממעלת כל בני ישראל האחרים, כי כל היהודים מיוחסים לאברהם יצחק ויעקב, ואילו הגרים מיוחסים „למי שאמר והיה העולם“ – לקדוש־ברוך־הוא.

ואם גר בזמן הזה נחשב, בענין מסויים, „כבן נח“ – כיצד כותב הרמב"ם לרבי עובדיה הגר שמעלתו כגר גבוהה ממעלת בני ישראל!?

נפשט לחלוטין, שהרמב"ם לא יאמר, ח"ו,

ג. איסור אכילת קדשים – לא מצד ה„גברא“

לכאורה, ניתן היה להסביר, בשונה מדברי הרוג'ז'טשובי, שאסור לגר לאכול קדשים כל עוד לא הביא את קרבנו, משום „אריא הוא דרביע עליה“ („אריה רובץ על הדבר“)¹⁸: הקרבן מעכב את אכילת הקדשים. כלומר, איסור אכילת הקדשים אינו מפני חסרון ב„גברא“, בהיותו גר, אלא משום ענין צדדי – חובתו בהבאת קרבן מונעת ממנו¹⁹ את אכילת הקדשים.

ולפי זה, אדרבה, יובנו דברי הרמב"ם „שעדיין לא נעשה ככשרי ישראל“: „כשרי“ מלשון²⁰ להיות מוכשר. כלומר, כל עוד לא הביא הגר את קרבנו, הרי עליאף היותו ישראל גמור, אין הוא „מוכשר“ לאכילת קדשים. דומה הדבר לכך, שמילת בניו ועבדיו

12) צפע"ג מהד"ת יט, ב.

13) וראה גם צפע"ג מהד"ת עא, א: לא נגמר הגירות שלו. ובשו"ת צפע"ג ווארשא (סקל"ח סק"ד), „דלגבי קדשים הוי בגדר אינם כישאל“. ושם (ס' רי), „דקודם הקרבן גבי קדשים הוי כמו בינ“. ובשו"ת צפע"ג דווינסק (ח"ב ס' ט), „רק דלוח עדיין עכו"ם הוה“.

14) נדפסה ברמב"ם הוצאת שולוינגער (ג.י. תש"ז) בהוספת לה"א סי"ט. תשובות הרמב"ם (ירושלים, תש"כ) כרך ב פרצ"ג.

15) פ"א ה"ד (ושם – בשינוי לשון).

16) לך יו, ה.

17) הל' בכורים פ"ד ה"ג. וראה רדב"ז שם.

18) לשון הש"ס – עירובין עה, ב. שבועות כב, ב. וראה

אנציקלופדי' תלמודית בערכו. וש"נ.

19) כלשון הרמב"ם (הל' מחו"כ שם), „שקרבנו עכבו“. אלא שברמב"ם שם, „עכבו להיות גר גמור“ – ראה לקמן בפנים.

20) ועד"ז בהמשך לשונו: ויעשה ישראל כשר.

„בשלושה דברים נכנסו ישראל לברית: במילה וטבילה וקרבן .. וכן לדורות .. להיכנס לברית .. צריך מילה וטבילה והרצאת קרבן” – ששלושת הדברים הכרחיים,

כי לצורך ה„כניסה” לברית נדרשים שני ענינים: ענין המכניס, וענין המסיר את העיכובים – כגון ערלת בנו ועבדו לגבי קרבן פסח.

כפי שהדבר בפשטות: הכנסת דבר לתוך בית וכדומה, תלויה בהסרת הענין הנמצא בחוץ ומונע את הכניסה לבית (ה„ארי”). הסרת ה„דבר המעכב” איננה חלק מפעולת ההכנסה.

וכך בעניננו: הרמב”ם אומר „בשלושה דברים נכנסו²⁶ ישראל לברית .. להיכנס לברית”, ולא „שלושה דברים הכניסו את ישראל לברית .. להכניסו לברית” וכדומה – את ה„כניסה” לברית נעשתה על ידי „שלושה דברים”, מילה טבילה וקרבן, אך יש כאן שני סוגים: (א) הפעולה המכניסה לברית – מילה וטבילה, (ב) הסרת האריה, הגורם המעכב את הכניסה – שפעולה זו נעשית על ידי הקרבן.

ולפי זה: בזמננו, כאשר לפי התורה אין קרבנות, הרי אין עיכוב בגיור. ולפיכך על ידי מילה וטבילה נעשים גר גמור, כפשטות לשונו של הרוג'ובי „לא מחסר כלל”.

ויש לומר, שלאחר היותו גר גמור – הרי זה לתמיד,

בדומה להלכה, שאם חזר לסורו – חל עליו דין ישראל, אם כי הוא ישראל מומר²⁷,

שכשיבנה בית המקדש במהרה בימינו, מותר לו לאכול קדשים לפני הבאת קרבנו, כי הוא כבר „גר גמור”, „ככל כשרי ישראל”²⁸.

מונעת את היהודי משחיטת הפסח²¹ ואכילתו²², אשר במקרה זה ברור שאין שום פגם ב„גברא”, בהיותו יהודי.

ולפי זה מובנים בפשטות דברי הרמב”ם לרבי עובדיה הגר, שאין הוא פחות משאר בני ישראל ולחופך – למרות שאין הוא מותר באכילת קדשים עד שיביא את קרבנו²³ – כי איסור אכילת קדשים נובע מענין צדדי וחיצוני – „אריא הוא דרביע עליה” – ולא מ„גברא”.

אבל לפי כל האמור לעיל, יש להבין את לשון הרמב”ם „שקרבנו עכבו להיות גר גמור .. ומפני זה אינו אוכל בקדשים...”. שמכך מובן, שכל עוד לא הביא את קרבנו, אין גירותו מושלמת.

ד. הכנסה והסרת העיכובים

ויש לומר, שההסבר לכך הוא:

לשונו של הרמב”ם היא „שקרבנו עכבו להיות גר גמור” – אין הוא מתבטא בלשון חיובית, שהקרבן „מגיירו” או „עושה אותו גר גמור”, וכדומה. אין כוונתו לכך שהבאת הקרבן עושה אותו גר גמור, כלומר שעל ידי מילה וטבילה הוא נעשה ישראל רק „לשאר דברים”, וכדי שיחול עליו דין של ישראל גם לגבי קדשים הרי דבר זה נעשה על ידי הקרבן, אלא שאי הבאת הקרבן מעכבת אותו מלהיות לענין זה, גר גמור²⁴.

ואין דבריו אלו סותרים את דבריו²⁵

21 יבמות עא, א. רמב”ם הל’ ק”פ פ”ה ה”ה. פ”ט ה”ט.

22 פסחים צג, א. יבמות ע, ב. מכילתא (הובא

בפרש”י) בא יב, מד. רמב”ם שם פ”ט ה”ט.

23 אבל ראה לקמן סוף סעיף ד.

24 ואולי יש לומר, שמטעם זה שינה הרמב”ם בלשונו,

שכתב בהלכה ד כמ”פ „הרצאת קרבן” (ולא כמ”ש בתחלת הפרק בנוגע לבני „בשלושה דברים נכנסו ישראל לברית במילה וטבילה וקרבן”), כי הקרבן לדורות גם בזמן הבית הוי בגדר הרצאה, מעין גדר כפרה (וראה תרגומים ופרש”י פרשתנו כד, ח ובמפרשים שם. ואכ”מ), משא”כ אצל אבותינו (במ”ת) ה’ הקרבן לא רק בגדר, הרצאה כ”א גם שעי”ז נכנסו לברית. ומ”ש בה”ד, „מה אתם כו’ והרצאת קרבן אף הגר לדורות כו’” – כי מה שנוגע לדורות הוא לא עצם הקרבן שעי”ז נכנסו לברית כ”א גדר הרצאה שבקרבן שה’ אצל אבותינו. אבל ראה לקמן בפנים. וראה לקמן

הערה 40. ועצ”ע.

25 הובא לעיל סעיף א.

26 ועד”ז הוא הלשון בכריתות (ועוד) שבהערה 2.

27 יבמות מז, סע”ב. רמב”ם הל’ איסורי ביאה פ”ג ה”ז (בנוגע לגר גם בזמן הזה). טושו”ע י”ד סרס”ח ס”ב. שם ס”ב.

28 ולהעיר שבשורת אבני נזר (י”ד ח”ב ס’ שדמ סי”ג) מסיק כן בדעת הרמב”ם וכותב: ומה שיצטרך להביא קרבן כשיבנה בהמ”ק לאו להכשירו בקדשים שכבר הוכשר, רק למצוה כמו שהביאו אבותינו (וראה לקמן הערה 30). – אבל הוא כתב כן מטעם אחר, לפי ביאורו ושיטתו בדעת הרמב”ם שבזמן המקדש אף לויא בת ישראל אסור עד שיביא קרבנו, שהוא דלא כהצפ”ע שהובא בפנים.

ו. ההבדל בין מילה וטבילה לבין קרבן

ההסבר להבדל שצויין לעיל בסעיף ד', בין מילה וטבילה לבין קרבן – שדוקא מילה וטבילה מכניסות את הגר לברית, ואילו הקרבן מסיר את העיכוב, הוא:

בהפיכת אדם ליהודי על ידי גיור, יש שני ענינים כלליים, כפי שהיה בגירות הכללית של כל ישראל – במתן תורה³¹: א) ואביא אתכם אלי, והייתם לי סגולה מכל העמים³², ולאחר מכן ב) ממלכת כהנים וגוי קדוש³³.

במילים אחרות: א) עצם ההתקשרות והברית בין האדם לבין הקדוש-ברוך-הוא, על ידי שנכנס בו נפש דקדושה. ב) שינוי ה„גברא“, שינוי בכל איבריו וכוחות נפשו של האדם על ידי הנפש הקדושה³⁴.

וזוהו ההבדל בין מילה וטבילה לבין הבאת קרבן:

מילה וטבילה מביאות לידי כניסת הנפש הקדושה: המילה (הסרת הערלה) מוציאה את האדם מטומאת הגויים, והטבילה מביאה אותו³⁵ לקדושת ישראל³⁶.

ואילו הקרבן הוא דורון ומנחה לה, לעשות לו נחת רוח³⁷, קרבן מלשון קירוב כוחות הנפש והחושים³⁸ – הקרבן גורם לשינוי מהות האדם וקירוב כל כוחותיו לה, קירוב³⁹ מהותו בן למהות אביו⁴⁰.

במילים אחרות (על דרך המוסר) – לא ייתכן לומר שקדושתו תיפגע מפני שנבנה בית המקדש.

ה. אותו גיור – באופן אחר

יש לומר שהרמב"ם רמז לדין זה, שגר שנתגייר בזמן הזה נעשה גר גמור, גם לענין אכילת קדשים, בדבריו בדיני הגיור, שבהלכות איסורי ביאה:

לאחר דבריו „כשירצה העכו"ם להיכנס לברית .. צריך מילה וטבילה והרצאת קרבן“, ממשך הרמב"ם בהלכה שלאחר מכן, כדלעיל בסעיף א', „בזמן הזה שאין שם קרבן צריך מילה וטבילה“. מפשטות לשונו, ובזמן הזה...“ מובן, שהכניסה לברית בזמן הזה זהה במהותה, אך נעשית באופן אחר. בומננו מתבצעת אותה כניסה על ידי מילה וטבילה²⁹. „ובזמן הזה שאין שם קרבן“, משום שאין ענין המעכב – הוא נעשה גר גמור על ידי מילה וטבילה בלבד.

ואת דבריו בהמשך „וכשיבנה בית המקדש יביא קרבנו“, יש לבאר כפשוטם, שזוהו דין חדש, בפני עצמו – חובת הבאת קרבן. אך גם לפני שיביא קרבנו הוא מותר באכילת קדשים³⁰, כדלעיל, מפני שכבר נעשה גר גמור.

(29) כ"ה בנמוקי" וריטב"א שבהערה 8. אלא דוהו לשיטתם דקרבן מעכב בזה"ב, ובוה"ו דאינו שייך – לא מעכב (כנ"ל שם). והווספה שבפנים היא, דגם לשיטת הרמב"ם שהקרבן (גם בזמן הבית) הוא רק שיהי' גר גמור, היינו לראובן בקדשים – דלפ"ז יש מקום לומר דהא דבזמן הזה נעשה גר ע"י מילה וטבילה לבד הוא – כי בזמן הזה (דליכא אכילת קדשים) אין נפק"מ לפונען שיהי' גר גמור – ובוהו החידוש (בדא"פ) שבפנים, דגם לשיטת הרמב"ם – בזמן הזה, ע"י מילה וטבילה (לבד), נעשה גר גמור. (30) להעיר ממ"ש במגיד משנה הל' איסורי ביאה שם (ה"ה) „ומ"מ משמע ודאי שלכשיבנה ב"ה יביא קרבנו“, שמפשטות לשונו משמע שהדין „לכשיבנה ביהמ"ק יביא קרבנו“ הוא חידוש (וצריך למצוא מקור לזה), ובאם נאמר שע"י המילה וטבילה לא נעשה עדיין גר גמור – פשיטא שצריך להביא קרבן בכדי שיהי' גר גמור! וע"פ מ"ש בפנים יש לומר, שהחידוש בדין זה (שגם גר שנתגייר בזמן הזה צריך להביא קרבן כשיבנה ביהמ"ק) הוא – שהמצוה דהבאת קרבן היא גם כשהקרבן אינו מעכב מלהיות גר גמור, ומותר בלאה"כ באכילת קדשים (ראה לעיל הערה 128).

31) ראה יבמות מו, א"ב. כריתות שם. וראה בתחלת השיחה. לקמן הערה 47.
32) יתרו ט, ד"ה.
33) שם ו.
34) וצ"ע"ק משו"ע אדה"ו חאו"ח מהד"ת סו"ס ד.
35) ולכן מובן זה שמילה צ"ל קודם לטבילה ראה טושו"ע יו"ד שם וברמ"א שם ס"א) – ראה גליוני הש"ס שבהערה הבאה.
36) ראה שו"ת הרדב"ו ח"ג ס' תתקיו. וראה גליוני הש"ס להר"י עגלל יבמות מו, א. ועוד.
37) זבחים ז, ב. אגה"ת רפ"ב ע"י"ש.
38) בחיי ויקרא א, ט („ע"ד הקבלה“. ע"ש). וראה ספר הבהיר ס' מו (קט). ועייג"כ חו"ג ה, רע"א. שלה"מ מס' תענית (ריא, ב). פע"ח שער התפלה פ"ה.
39) ראה עדייות פ"ב מ"ט: האב זוכה לבן בנוי ובכח ובעושר ובחכמה ובשנים וכו'.
40) ועוד לומר, שלכן בהלכה ד כשמדבר „לדורות כשירצה העכו"ם .. להכנס לברית .. צריך מילה וטבילה

יותר מכך: ענין הדומה לגירות קיים בכל יום:

ידוע⁵⁰ ההסבר על כך שברכת „שלא עשני גוי“ נאמרת בכל יום, שהרי, לכאורה: מי שנוולד יהודי, לא ייתכן בכך שינוי, ומדוע מתאים לברך על כך בכל יום? ומוסבר על כך בשולחן ערוך, שהברכה „שלא עשני גוי“ (וכן „שלא עשני עבד .. שלא עשני אשה“) היא „על יציאת נשמתו בלילה שלא נדבק בה נשמת נכרי...“.

כלומר, כניסת נפשו הקדושה של היהודי בכל יום ויום היא חידוש⁵¹ עד כדי כך שיש לברך „שלא נדבק בה נשמת נכרי“. זוהי מעין גירות בכל יום.

ח. ישראל אף-על-פי שחטא ישראל הוא

וההוראה הנלמדת מכך היא, שכיון שאצל כל יהודי מתרחשת בכל יום ויום מחדש כניסת נפשו הקדושה,

אשר משום כך יכול וחייב כל יהודי לברך בכל יום ויום ברכת „שלא עשני גוי“, „בלי שום ספק וספק ספיקא בעולם“, ואין זו ח"ו ברכה לבטלה⁵²,

הרי ה„גירות“ והברית שבין ישראל לקדוש-ברוך-הוא היא בשלמות, „לא מחסר כלל“.

וכדברי חז"ל⁵³ „ישראל .. אף-על-פי שחטא ישראל הוא: חטאיו של יהודי עלולים לפגום רק בהתגלות הנפש הקדושה. כלומר, על ידי קיום התורה והמצוות מאירה ו„שוכנת“ בו הנפש הקדושה, והתורה והמצוות מקרבים אותו לקדוש-ברוך-הוא בגלוי, ולעומת זאת, ישראל שחטא – הרי נפשו הקדושה היא בהעלם, מכוסה ברוח שטות שנכנסה בו⁵⁴

ולפי זה יובן ההבדל בין זמן הבית לזמן הזה: בזמן הבית הרי „ושכנתי בתוכם“⁴¹, „עשרה ניסים נעשו בבית המקדש“⁴², וכו' – גילוי אלקות, ועבודתם של ישראל אז היא בעיקר עבודה בכוחות הנפש הגלויים והפנימיים⁴³, הבנה והשגה באלקות, אהבת ה' ויראתו וכדומה. ולכן, גם הכניסה לברית של גר היא באופן כזה שיש צורך בקרבן – קירוב הכוחות.

ואילו בזמן הגלות, כאשר „אותותינו לא ראינו“⁴⁴, ועיקר העבודה אינה כל כך בהתגלות הכוחות הפנימיים⁴⁵, אלא יותר בעשייה בפועל ובהתבטלות כלפי הקדוש-ברוך-הוא, קבלת עול ומסירות נפש⁴⁶ – הרי גם אצל הגר, גורמת עצם כניסת הנפש הקדושה על ידי מילה וטבילה לגירות מושלמת, ולהתקשרות מלאה אל הקדוש-ברוך-הוא – „לא מחסר כלל“.

ז. מעין גירות בכל יום

גירותם של כל ישראל היתה, כאמור, במתן תורה⁴⁷. כשם שמתן תורה ממשיך ומתקיים בכל יום ויום, כנאמר בברכת התורה „נותן התורה“, בלשון הווה⁴⁸, כך מובן גם לגבי הענין „נכנסו לברית“, שהוא נמשך בכל יום ויום, כפי שמבאר רש"י⁴⁹ על „היום הזה נהיית לעם“ – „בכל יום יהיו בעיניך כאילו היום באת עמו בברית“.

והרצאת קרבן מוסיף הרמב"ם „להכנס לברית ולהסתופף תחת כנפי השכינה ויקבל עליו עול תורה“, כי לעצם הכניסה לברית מספיק (גם בזמן הבית) מילה וטבילה, והצורך להרצאת קרבן הוא להשלימות של „הסתופף כו' ויקבל כו'“.

(41) תרומה כה, ח. תניא פני"א ואילך.

(42) אבות פ"ה מ"ה.

(43) ראה ד"ה קול דודי תש"ט פ"ב (ובהנסמן שם)

ובסדר"ה שלאחריו. ובכ"מ.

(44) תהלים עד, ט.

(45) ראה עירובין (נג, א) לכן של ראשונים כו' ואנן כי

אצבעתא בקירא כו'.

(46) ראה ד"ה קול דודי שם ואילך ובר"ה שלאחריו –

בארוכה. ובכ"מ.

(47) וראה גם הקדמת הרמב"ם לסדר קדשים, ואו (לאחר

ג' הדברים) נתנה להם התורה“.

(48) ראה לקו"ת סוכות פא, ג.

(49) תבא כו, ט.

(50) שו"ע אדה"ו א"ח סמ"ו ס"ד (ממג"א שם סק"י בשם המאובלים).

(51) בפרט להדיעה דטעם נט"י בבוקר דכל יום הוא מפני שנעשה ברי' חדשה (שו"ע אדה"ו א"ח (מהוד"ק) ס"ד ס"א (מט"ו ומג"א שם)).

(52) ראה ערו"ו (בנוגע ברכת סלח לנו) אגה"ת פ"א.

(53) סנהדרין מד, רע"א.

(54) סוטה ג, א – מ„בלוש שק דקליפה“ (תניא פ"ט

– כה, רע"א).

עד שנעשה כך אצל כלל ישראל – כפי פסק ההלכה⁶⁰ ש„הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה” –

ישראל עושין תשובה ומיד הן נגאלין⁶¹, בגאולה האמיתית והשלמה על ידי משיח צדקנו, שאו יקויים הייעוד „וכרתי את בית ישראל... ברית חדשה”⁶² אשר לא ייתכנו בה העלם ושינויים⁶³, במהרה בימינו ממש.

(משיחות ש"פ מסעי וס"פ דברים תשד"ז)

(מבחוץ) ולכן גם אז – ישראל הוא, כי קיים אצלו הענין של ישראל – „לי ראש”⁵⁵, הנפש הקדושה, וה„ברית” שלו עם הקדוש-ברוך-הוא – העושה את היהודי ליהודי – היא בשלמות, „לא מחסר כלל”.

וכיון שהנשמה „גם בשעת החטא היתה באמנה”⁵⁶ אתו יתברך⁵⁷, הרי בסופו של דבר מתגלית אצל כל יהודי הנשמה הקדושה, כפי שנפסק⁵⁸ בתורה, ש„לא ידח ממנו נדח”, „בודאי סופו לעשות תשובה”⁵⁹.

(55) לקו"ת שלח מז, ב. ובכ"מ.

(56) ראה תרגום וראב"ע לאסתר ב, כ. תניא ספמ"ב.

(57) תניא ספכ"ד.

(58) הל' ת"ת לאדה"ז פ"ד סוס"ג.

(59) תניא ספל"ט.

(60) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(61) רמב"ם שם. וראה גם אגה"ת שם.

(62) ירמ' לא, ל.

(63) ראה ירמ' שם, לא.

לזכות

כ"ק אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח

ויהי'ר שעי' קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח

לְעוֹלָם וָעֶד

הוספה

בשורת הגאולה

מז.

דער מינוי פון דוד מלכא משיחא איז דאך שוין געווען, כמ"ש¹ "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", עס דארף נאָר זיין קבלת מלכותו ע"י העם און די התקשרות צווישן דעם מלך מיט דעם עם בשלימות הגילוי – בגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחות ש"פ משפטים, פ' שקלים, מבה"ח אדר תנש"א)

(1) תהלים פט, כא.

המינוי דוד מלכא משיחא הרי כבר הי', כמ"ש¹ "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", צריכה רק להיות קבלת מלכותו ע"י העם והתקשרות בין המלך והעם בשלימות הגילוי – בגאולה האמיתית והשלימה.

סו.

בנוגע להמאורעות דימים אלה:

לכל לראש – המאורע שאירע בערב שבת זה, שבו התאספו והתכנסו יחדיו ראשי מדינות גדולות וחשובות בעולם, ובראשם נשיאי שתי המעצמות הגדולות, והחליטו והכריזו על תקופה חדשה ביחסי מדינות העולם – ביטול מצב של מלחמות בין מדינות העולם, שיתבטא

גם בצמצום וביטול כלי נשק, ועד לשלום ואחדות, שיתוף פעולה ועזרה הדדית בין מדינות העולם לטובת האנושות כולה.

וקדם למאורע זה (בהשגחה פרטית) נאמו של נשיא מדינה זו לאומה כולה (באור ליום הרביעי, "קמי שבתא"¹, התחלת ערב שבת זה), שבו הודיע והכריז על פעולותיו בצמצום וביטול כלי נשק, וניצול הכספים (שלא ינתנו לרכישת כלי נשק) כדי להוסיף בעניני הכלכלה של בני המדינה – הכרזה שאושרה ע"י "בית הנבחרים", שבו נקבעים חוקי המדינה שיש להם תוקף ע"פ תורה ("דינא דמלכותא דינא"²).

ויש להתבונן בהלימוד וההוראה ממאורע זה, וגם בפרטי הענינים דהמאורע – מקומו וזמנו, כולל שייכותו לתוכנו של הזמן בתורה, בפרשת השבוע, כדלקמן.

הלימוד וההוראה ממאורע זה הוא בענין כללי ועיקרי בעבודתם של בני"י ("מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות"³) – "להביא לימות המשיח"⁴:

מהיעודים דהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בשייכות להנהגת אומות העולם – "וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה"⁵.

ולהוסיף, שענין זה יהי' ע"י פעולתו של מלך המשיח עצמו – כמ"ש בהתחלת הפסוק⁵ "ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים" ("השופט הוא מלך המשיח . . . שיהא אדון כל העמים, והוא יוכיח להם ויאמר למי שימצא בו העול ישר המעוות . . . ומפני זה לא תהי' מלחמה בין עם לעם כי הוא ישלים ביניהם, ולא יצטרכו לכלי מלחמה, וכתתו אותם לעשות מהם כלי לעבודת האדמה"⁶), שכן, "באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה'

(1) פסחים קו, סע"א.

(2) גיטין יו"ד, ב. וש"נ.

(3) תניא רפל"ז.

(4) ל' חז"ל – במשנה ספ"ק דברכות.

(5) ישע' ב, ד. מיכה ד, ג.

(6) פי' הרד"ק עה"פ.

גו' ונהרו אליו כל הגוים והלכו עמם רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים"⁷, "והמורה הוא מלך המשיח, ועליו נאמר וּשְׁפֹט"⁶.

וכיון שבימים אלו מחליטים ומכריזים ראשי מדינות בעולם ע"ד צמצום וביטול כלי נשק וההוספה בהענינים הדרושים לקיום כלכלת המדינה והעולם כולו – תוכן היעוד "וכתתו חרבותם לאתים", שבירת כלי המלחמה לעשות מהם כלים לעבודת האדמה, "ארץ ממנה יצא לחם"⁸ – ה"ז סימן ברור על התחלת קיומו של יעוד זה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ליתר ביאור:

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" ("די העכסטע צייט") של ביאת משיח צדקנו, "הנה זה (מלך המשיח) בא"⁹, רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, "ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו'" – עי"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים דאווה"ע ("לב מלכים ושרים ביד ה'")¹⁰ להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב "וכתתו חרבותם לאתים".

וזהו הטעם שהחלטה והכרזה זו היתה בזמן זה דוקא – בגלל שייכותו המיוחדת להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש.

ויש להוסיף, ששייכותו של המאורע להתחלת פעולתו של משיח צדקנו מודגשת גם בפרטי המאורע – המקום והזמן שבהם היתה החלטת והכרזת ראשי המדינות על המעמד ומצב "וכתתו חרבותם לאתים":

המקום שבו אירע מאורע זה (מקום מיוחד שבו מיוצגים בקביעות

(7) ישעי' שם, ב"ג. מיכה שם, א"ב.

(8) איוב כח, ה.

(9) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(10) לשון הרגיל – ע"פ משלי כא, א. וראה לקו"ש ח"י"ג ע' 285 הערה 1 ובשוה"ג.

באי־כח המדינות שבעולם כדי להתדבר ביניהם בדרכי נועם ודרכי שלום) – הוא במדינה זו ובעיר זו, המדינה והעיר שבה נמצא „בית רבינו שבבבל”¹¹, „בית חיינו”, בית הכנסת ובית המדרש, בית תורה תפלה וגמ”ה, דכ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו, שבחר בו וקבעו להמקום המרכזי שממנו „תצא תורה”, הפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל עד ביאת משיח צדקנו (כשיפוצו מעינותיך חוצה¹²), שאז יהי’ גם קיום היעוד „וכתתו חרבותם לאתים”.

והענין בזה:

בבוא נשיא דורנו לחצי כדור התחתון, וקבע מקומו במדינה זו ובעיר זו, התחיל בתוקף ונעשה הבירור והזיכוך דחצי כדור התחתון, שגם בו נמשך הגילוי דמתן־תורה (שהי’ בחצי כדור העליון¹³), ויתירה מזה – אדרבה – שנעשה המקור שממנו נמשך ונתפשט עיקר הפעולה דהפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, ע”י השלוחים ששלח ברחבי העולם (גם לחצי כדור העליון), עד לפנה הכי נדחת שבעולם, כדי להפיץ תורה ויהדות בין כל בני” (כולל ובמיוחד אלו שדרים בין אומות העולם ומדברים בלשונם ומתנהגים בחיצוניות כמותם), ועוד וג”ו עיקר, הפצת כל עניני טוב וצדק ויושר גם בין אוה”ע ע”י קיום מצוות בני נח¹⁴, כמודגש ביותר בשנים האחרונות, ככל שהולכים ומתקרבים יותר להזמן דביאת משיח צדקנו, ש”אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה’ ולעבדו שכם אחד”¹⁵.

ובתקופה האחרונה (החל משנת נסים, והמשכה בשנת „נפלאות אראנו” ו„נפלאות בכל”) הגיעה פעולה זו לשיא – בפריצת גבולותי של המדינה ההיא שבשעתה חרתה על דגלה והכריזה מלחמה בהפצת התורה והיהדות ועד למלחמה באמונה בבורא עולם ומנהיגו (כולל גם המאסר

(11 מגילה כט, א. וראה בארוכה קונטרס בענין מקדש מעט זה כו’ (סה”ש תשנ”ב ע’ 465).

(12 אגה”ק דהבעש”ט – כש”ט בתחלתו. ובכ”מ.

(13 ראה אג”ק אדמו”ר מהוריי”צ ח”ב ע’ תצב ואילך. וש”נ.

(14 כפס”ד הרמב”ם (הל’ מלכים פ”ח ה”י) ש”צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל

באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח”.

(15 צפני” ג, ט. וראה רמב”ם שם ספי”א.

דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ולאח"ז וכתוצאה מזה יציאתו מגבולות המדינה ההיא), ואעפ"כ, נמשכה גם שם הפעילות דשלוחי נשיא דורנו בהפצת התורה והיהדות בחשאי ובמס"נ ממש, עד לתקופה האחרונה שנתבטלה גזירת המלכות ונתאפשר המשך הפעילות דהפצת התורה והיהדות ביתר שאת וביתר עוז, בגלוי ובפירסום, ועד לנפילתו של המשטר הקודם, והקמתו של משטר חדש שהכריז לצדק וליושר ולשלום, על יסוד האמונה בבורא העולם ומנהיגו.

ובהמשך לזה התקיימה בערב שבת זה הפגישה בין מנהיגה החדש של המדינה ההיא למנהיגה של מדינה זו, בהשתתפותם של עוד כמה מנהיגי מדינות גדולות בעולם, שבה נתקבלה ההחלטה וההכרזה שתוכנה, "וכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שבקיומה של פגישה החלטה והכרזה זו בהעיר של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר (שבה נתקבצו מנהיגי המדינות, כולל גם מנהיג מדינה זו, שהוצרך לבוא מעיר הבירה לעיר זו¹⁶), מרומז, שכל זה בא כתוצאה מהפעולות דהפצת התורה והיהדות, צדק ויושר, בכל העולם, שנעשו ונעשים ע"י נשיא דורנו, משיח שבדור¹⁷, ועד שע"י שלימות העבודה בכהנ"ל בימינו אלה נעשה העולם כולו ראוי ומוכשר להתחלת הפעולה דמלך המשיח, "ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים וכתתו חרבותם לאתים"¹⁸.

16) ואף שהטעם הפשוט לזה הוא לפי שהמקום המיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם נקבע מלכתחילה במקום שאינו עיר הבירה של מדינה מסויימת, הרי, הטעם האמיתי לקביעות מקום זה בעיר זו דוקא, הוא, להיותה עיר הבירה של "מלכי רבנן" (ראה גיטין סב, סע"א. ועוד), כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (וראה לקמן הערה 18).

17) ראה קונטרס הנ"ל (שבהערה 11) ס"ה שנשיא הדור הוא המשיח שבדור. ובהגשה יתירה בכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כמרומז בב' שמותיו: "יוסף" – ע"ש ש"יוסף אדני-שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'" (ישעי' יא, יא-יב), ו"יצחק" – ע"ש ש"אז ימלא שחוק פינו" (תהלים קכו, ב. וראה ברכות לא, א).

18) ולהעיר, שארגון חבר העמים למטרת אחדות ושלוש בין העמים הוקם בחצי כדור התחתון לאחרי ובסמיכות לבואו של נשיא דורנו לחצי כדור התחתון (החל מהחלטה שנתקבלה באמצע המלחמה, בשנת תש"ב לערך, ובעיקר בסיומה של המלחמה, בשנת תש"ה לערך), ונקבע מקום מושבה בעירו של נשיא דורנו,

וגם הזמן שבו אירע מאורע זה (בתקופה האחרונה עצמה) הוא זמן מסוגל בשייכות להגאולה. מצד הקשר והשייכות דזמן זה לנשיא דורנו – להיותו ערב שבת האחרון בחודש שבט, חודש האחד עשר, שהעשירי שבו הוא יום ההילולא (גמר ושלמות העבודה) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאחד עשר שבו נעשה המשך וחיודש הנשיאות שלו ביתר שאת וביתר עוז עד לסיום וגמר כל העבודה של דורנו זה (דור האחרון של הגלות שהוא הוא דור הראשון של הגאולה) במשך מ"ב שנים די"ל שהם כנגד מ"ב המסעות שבמדבר העמים, שאז כבר מוכנים ועומדים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה (כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז¹⁹) – שגם בהזמן (נוסף על המקום) שבו היתה ההכרזה ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" מודגשת השייכות לפעולתו של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, המשיח שבדור, שעל ידו נעשה קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים וגו'".

. . . יש לומר, שהחלטת והכרזת מנהיגי אה"ע בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת "מלכי רבנן" ש"הנה זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורייהוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי²⁰ – פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם בגדרי העולם, עד כדי כך

ועד לבניית הבנין המיוחד (בשנת תשי"א לערך) – שבזה מודגש שהאחדות והשלום בין העמים היא כתוצאה מפעולתו של נשיא דורנו בבירור העולם (ע"י הפצת התורה והיהדות וצדק ויושר בכל העולם), וככל שניתוסף בבירור העולם ע"י נשיא הדור ניתוסף גם בקיומו וביסוסו של הארגון שמטרתו לפעול אחדות ושלוש בעולם, ועד לגמר ושלמות בירור העולם בקיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים" שהוא היסוד של ארגון זה*.

(19) שיחות י"א שבט וש"פ בשלח (סה"ש תשנ"ב ע' 308).

(20) רמב"ם הלי' מלכים ספ"א.

(* ועד שפסוק זה מתנוסס על גבי כותל הבנין.

שמנהיגי אוה"ע²¹ מחליטים ומכריזים מדעתם (ו"בערכאות שלהם", שיש בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא") ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

. . . ע"פ האמור לעיל מתחזקת יותר הפליאה והתמיהה, ביחד עם גודל הצער וההבהלה (ועד שמצד גודל הצער אין להאריך בזה ביום השבת) – היתכן שבנ"י נמצאים עדיין בגלות!?! ... עד מתי?!?! ...

היתכן שלאחרי כל הסימנים על בוא הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, עד להמאורע דערב שבת זה שאפילו אוה"ע מכריזים שהגיע הזמן ד"וכתתו חרבותם לאתים" – נמצאים אנו ביום הש"ק זה בחוץ לארץ, במקום להמצא, יחד עם כל בני"י מכל קצוי תבל, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובבית המקדש, מסובים ל"שולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם"²², שעליו ערוכים הליתן ושור הבר ויין המשומר!

ועוד ועיקר – שעדיין לא נתקבלה ההודעה והציווי ונתינת-כח ד"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (כפי שקוראים בתורה במנחה) בנוגע לבנין ביהמ"ק השלישי!

ומזה מובן גודל הצורך וההכרח להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהענינים שמקרבים ומזרזים ומביאים בפועל ממש את הגאולה תיכף ומיד ממש.

ולכל לראש – בהענין המודגש בפרשת משפטים:

„משפטים" – פרטי הדינים בין אדם לחבירו מתוך שלום²³ (ופשיטא שלילת הפכו, ביטול סיבת הגלות האחרון²⁴), שעי"ז באה הגאולה, כמאחז"ל²⁵ במעלת המשפט ש"בו ציון נבנית, שנאמר²⁶ ציון במשפט

(21) ד"אע"ג דאינהו לא חזו מזליהו חזו" (מגילה ג, א).

(22) פרש"י ריש פרשתנו.

(23) ראה שמו"ר ריש פרשתנו (פ"ל, א): „באין לידי משפט והם עושין שלום". ובחידושי הרד"ל שם: „אפשר ר"ל ע"י פשרה, וכמ"ש בסנהדרין (ו, ב) איזהו משפט שלום זה הביצוע".

(24) ראה יומא ט, ב.

(25) שמו"ר שם, טו.

(26) ישע"א, כז.

תפדה", וכן צדקה (,"ושבי" בצדקה"26) וגמילות חסדים²⁷, כמפורש בפרשתנו²⁸, "אם כסף תלוה את עמי את העני", "גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה"²⁹, וכמבואר גם בהסוגיא בבבא בתרא³⁰ ("פירושה" של פרשת משפטים בתושבע"פ) פרטי הענינים דמצות צדקה, ומהעיקר, "גדולה"³¹ צדקה שמקרבת את הגאולה, שנאמר³² כה אמר ה' שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי לבוא וצדקתי להגלות".

. . . ובהמשך לזה – גם ההוראה מהתחלת פרשת תרומה (שקורין במנחת שבת): "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", החל מהמקדש הפרטי שבכא"א מישראל ("בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד"³³), בלבו פנימה, ובביתו ובחדרו, שנעשה בית תורה תפלה וגמ"ה, כולל ובמיוחד ההשתתפות בבנין והרחבת בתי־כנסיות ובתי־מדרשות באופן ד"ויקחו לי תרומה גו' זהב וכסף ונחושת"³⁴ (כל י"ג ט"ו)³⁵ דברים המנויים בכתוב), שעיי"ז ממהרים ומזוזים ופועלים תיכף בנין ביהמ"ק השלישי כפשוטו ממש.

. . . שההחלטה על זה³⁶ תביא תיכף את השכר³⁷, תביא הגאולה, תיכף ומיד ממש, שאז תערך המלוה מלכה, "סעודתא דדוד מלכא משיחא"³⁸, בהשתתפותו של נשיא דורנו משיח צדקנו בראשנו, בארצנו

(27) כולל גם הפעולה על אוה"ע לעסוק בצדקה, ובפרט לאחר החלטת מנהיגי המדינות ע"ד חסכון בהוצאות הכספיות לצרכי נשק, אזי נקל יותר לפעול שיוסיפו בפעולות של צדקה, הן בנוגע לאוה"ע, והן בנוגע לבני".

(28) כב, כד.

(29) סוכה מט, ב.

(30) ה, א ואילך.

(31) יו"ד, א.

(32) ישעי' נו, א.

(33) ראה אלשיך עה"פ. של"ה סט, א. ועוד.

(34) כה, ב"ג.

(35) ראה לקו"ש חכ"א ע' 153, ובהנסמן שם.

(36) ליתן כפי נדבת לבם הטהור להקרן גמ"ה, שבמוצאי שבת קודש זה נערכת מלוה מלכה

לטובת הקרן (המו"ל).

(37) ראה תענית ה, ב. שו"ע או"ח סו"ס תקעא.

(38) סידור האריו"ל במקומו. ועוד.

הוספה / בשורת הגאולה

הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובבית המקדש השלישי.

... ויה"ר והוא העיקר – שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תבוא בפועל ממש תיכף ומיד ממש. . . עם כל הפירושים שב"מיד" [כולל גם הר"ת דכללות הדורות משה ישראל (הבעש"ט) דוד (מלכא משיחא)]

... [ובפרטיות יותר בנוגע לדורנו זה – שבר"ת ד"מיד" נרמזים ג' התקופות השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו³⁹, ועל סדר הקירבה אלינו – משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו השני של כ"ק אדנ"ע)],

וכל הפירושים שב"ממש", ולכל לראש מיד ממש כפשוטו, ממש ממש ממש. (משיחות ש"פ משפטים, ז"ך שבט, מבה"ח אדר א' תשנ"ב)

(39) ראה לעיל ע' 166.

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' ישראל ברוך ע"ה

בן - יבלחט"א - הרה"ח הרה"ת ר' שלום דובער שליט"א

בוטמן

נפטר בדמי ימיו, בן נ"ה שנה,

ש"ק פ' ויקרא, וא"ו אדר שני ה'תשע"ד

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י ידידיו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

To DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:

<http://www.torah4blind.org>